

Sfânta *agapă* este creația desăvârșită și mântuitoare a Domnului...

Agapa, este în realitate, o hrană cerească, un ospăț al Cuvântului. *Agapa*, sau dragostea, "toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată" (1 Cor. 13, 8) iar *fericit este cel ce va prânzi în împărăția lui Dumnezeu*. Dintre toate cele care cad, cel mai puțin probabil să fie aruncată din cer pe pământ este dragostea, care nu cade niciodată printre toate aceste plăceri lumești. Încă mai crezi că mă refer la un prânz care va trece (vezi și 1 Cor. 6, 13)? Întreaga Lege și întregul cuvânt sunt cuprinse în această dragoste (Mt. 22, 40), căci, dacă iubești pe Domnul Dumnezeuul tău și pe aproapele tău (Mc. 12, 30-31), te vei ospăta în cer. Precum am văzut din Sfânta Scriptură, masa pământească este numită cină. Este pătrunsă de dragoste, dar încă nu se identifică cu ea, ci este un fel de manifestare a voinței celei bune de a dăruii și celorlalți.

(Sfântul Clement Alexandrinul, *Hristos Învățătorul 2.1*,
traducere de Lucian Filip)

MÂNTUIREA

Cuviosul Părinte
Arsenie Boca (1910-1989),
foto

Mântuirea e fapta milostivirii lui Dumnezeu, prin care ne scoate din păcat, dacă vrem și ostenim și noi. Dacă însă nu vrem, cu sila, nu ne mântuiește nimeni. Așa voiește Dumnezeu, ca darul mântuirii (Efeseni 2, 8) Sale să fie totodată și roada cunoștinței, a voinței și a dragostei noastre. Dar Dumnezeu e așa de milostiv, că tot El ne ajută și să vrem și să lucrăm.

Omul care s-a hotărât să iasă din calea păcatelor sau din gâlceava fărădelegilor, se va trezi deodată că i se vor ridica împotriva (2 Timotei 3, 12) trei vrăjmași, unul după altul. Iar vrăjmașii mântuirii sunt aceștia: lumea, trupul și diavolul. Noi nu știm tainele lui Dumnezeu: pe cine mântuiește din lume și pe cine osândește. Dacă pe cel ce se salăbătește asupra ta, din pricina întunecimii sale, îl știe Dumnezeu că se va mântui, mântuirea lui o va face și cu ajutorul tău, prin aceea că-ți dă darul răbdării, al iertării din inimă (Matei 18, 35) și al rugăciunii.

Astfel pentru smerenia ta îl va birui Dumnezeu și va alunga duhul potrivnic dintr-însul. Dacă însă fratele acela mai are de chinuit în robie străină, sau chiar își va pierde sufletul, la purtarea ta cea după Dumnezeu, răutatea lui va crește și se va salăbăti cu totul împotriva oamenilor și împotriva lui Dumnezeu. Prin urmare, nicidecum să nu uităm că ostași (2 Timotei 2, 3) ai lui Dumnezeu suntem. Deci fii destoinic, suflete, știind cui crezi (2 Timotei 1, 12), cu ale cui arme bați război (2 Corinteni 10, 4), cine îți ajută, – ca să nu piardă Dumnezeu pe cineva pentru neiscusița ta. De aceea au zis Părinții că pricina mântuirii este aproapele.

Mântuirea nu se câștigă cu o faptă

răzleață, ci presupune și o față socială; nimeni nu se mântuiește singur; de mântuirea sa se mai leagă o mulțime de oameni.

Darul mântuirii se dobândește chiar ca dar, cu mare luptă.

Până la judecata din urmă, mântuirea se poate dobândi oriunde, și pe câmpuri de bătaie; și se poate dobândi și din iad; și se poate pierde oriunde, și în mănăstiri, și în ceata Sfinților Apostoli, și s-a pierdut și în Rai.

Câștigăm mântuirea sufletului când punem preț pe ea. Prețul pe care l-a pus Iisus și toți Sfinții.

(Cuviosul Părinte Arsenie Boca, *O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie în 800 de capete*)